

UZASADNIENIE

W pozwie w dnia 30 września 2015r. powód D. W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 82.060,59zł z odsetkami ustawowymi od dnia 5 maja 2015r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż wymieniona kwota stanowi wartość szkody jaką poniósł w wyniku kolizji jego pojazdu z pojazdem za który w wyniku zawartej umowy ubezpieczenia OC pojazdów przejął pozwany. /pозew k.2-4/

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 października 2015r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa z zasądzeniem kosztów procesu, podniósł że powód oparł żądania pozwu na dokumencie prywatnym, którego treść kwestionuje. Zaznaczył także, że niejasne są okoliczności kolizji drogowej, szczególności iż z wiedzy pozwanego wynika iż powód brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której działania skupiały się na kradzieży samochodów i doprowadzaniu ubezpieczycieli do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z dokonywanymi wypłatami odszkodowań./ odpowiedź na pozew k.43/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 kwietnia 2015r. około godziny 21 na skrzyżowaniu ulic (...) w M. doszło do kolizji drogowej. Na przejazd na czerwonym świetle oczekiwały pojazd F. kierowany przez P. P. i pojazd A. (...) kierowany przez powoda. Do oczekujących pojazdów zbliżył się pojazd marki L. kierowany przez D. M.. Pojazd L. nie wyhamował przed skrzyżowaniem i uderzył w tył samochodu A. (...). Ten został przepchnięty i uderzył w samochód F.. Po kolizji kierowcy przestawili pojazdy na pobocze i zawiadomili jednostkę policji o zaistniałym zdarzeniu drogowym. Po przyjeździe funkcjonariuszy kierujący podali okoliczności zdarzenia. Kierowca samochodu L. został uznany za sprawcę zdarzenia, przyjął mandat karny. Powód który nie posiadał dowodu rejestracyjnego pojazdu, także został ukarany mandatem. W samochodzie F. nie powstały żadne uszkodzenia. W pojeździe A. (...), powstały uszkodzenia w przedniej i tylnej części. Z przodu pojazdu widoczne były uszkodzenia tzw. grilla, nie otwierała się maska. Z tyłu zauważono uszkodzenia klapy bagażnika i zderzaka tylny. Po zdemontowaniu zderzaka u zakładzie naprawczym, uwidoczniły się pęknięcia na karoserii auta./ zeznania świadków: P. P. z dnia 19.05.2016r. 00:05:40-00:12:04, A. C. 00:15:20-00:21:06, D. K. 00:22:31-00:33:36, zeznania powoda 00:49:27-00:51:20 w zw. z 00:33:53-00:43:58; notatka k.37/

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który był ubezpieczycielem w zakresie odpowiedzialności OC pojazdu L../ okoliczności bezsporne/

Ubezpieczyciel po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówił wypłaty odszkodowania./korespondencja k.8-15/

W dniu 26 maja 2015r. powód zlecił Ogólnopolskiemu Zespołowi Biegłych Sądowych i Rzeczoznawców (...) w Ł. przeprowadzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu. Koszty naprawy zostały ustalone na kwotę 82.060,59zł. Podczas oględzin stwierdzono pęknięcie błotników przednich, odkształcenie tłumika tylnego, uszkodzenie kraty zderzaka tylnego, pęknięcie elementu wnęki komory bagażnika, przecięcie wiązki instalacji czujników cofania./ kalkulacja naprawy k.16-27/

Powód samochód zbył w stanie uszkodzonym, za kwotę zbliżoną do ceny zakupu, tj około 100.000zł./ zeznania powoda z dnia 19.05.16r. 00:49:27-00:51:20 w zw. z 00:33:53-00:43:58/

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1-2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego

w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Na gruncie ubezpieczeń obowiązkowych odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdu mechanicznego przepisem określającym zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela jest przepis art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje natomiast odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma charakter wtórny w stosunku do odpowiedzialności bezpośredniego sprawcy szkody, który z reguły odpowiada za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym. Granice odpowiedzialności ubezpieczającego (ubezpieczonego) kształtują przy tym granice odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń.

Strona pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności z tytułu zawartego ubezpieczenia.

Kwestionowała okoliczności powstania szkody oraz zakres uszkodzeń pojazdu powoda.

Przy tego rodzaju stanowisku procesowym pozwanego, rzeczą powoda było wykazać w niniejszym postępowaniu zarówno okoliczności skutkujące przypisaniem odpowiedzialności za szkodę po stronie kierowcy samochodu L. jak i wysokość żądanego odszkodowania.

Poczynione w sprawie ustalenia pozwalają na przyjęcie, iż kierujący samochodem L. był sprawcą szkody, nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, nie zatrzymał się przed skrzyżowaniem i uderzył w samochód powoda oczekujący na zmianę świateł dla jego kierunku jazdy.

Jednakże wobec zbycia przez powoda pojazdu nie ma możliwości przeprowadzenia dowodu zmierzającego do ustalenia czy uszkodzenia pojazdu powstały w warunkach zaszłej kolizji i jaki jest koszt ich usunięcia.

Tego rodzaju ustalenia mogły być poczynione jedynie po dokonaniu oględzin pojazdu, zbadaniu uszkodzonych elementów. Nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty prywatne złożone przez powoda w postaci opinii Ogólnopolskiego Zespołu Biegłych Sądowych i Rzecznawców(...) w Ł.. Okoliczność, iż powód zlecił osobom trudniącym się zawodowo kosztorysowaniem napraw pojazdów, ustalenie kosztów naprawy, nie zmienia charakteru procesowego dokumentu. Przedstawiona opinia ma walor dokumentu prywatnego, który stwierdza iż osoba która się pod nim podpisała złożyła oświadczenie określonej treści. Przedmiotowa opinia nie może być także podstawą ustaleń faktycznych co do rodzaju uszkodzeń powstałych w pojeździe, z przyczyn o których mowa była powyżej.

Wszelkie prywatne opinie i opracowania składane przez stronę nie mogą być traktowane na równi z dowodem z opinii biegłego sądowego. Mają one walor stanowiska strony i jako takie nie stanowią dowodu w znaczeniu procesowym. Zgodnie z art. 245kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki nie stanowi zatem dowodu, że zawarte w nim oświadczenie odpowiada prawdzie. (por.wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - I Wydział Cywilny z dnia 19 lutego 2015 r.sygn.akt I ACa 687/14publ.Legalis)

Należy się także zgodzić z twierdzeniem, że opinia sporządzona na prywatne zlecenie strony nie posiada waloru dowodu z opinii w rozumieniu art. 278 § 1 kpc, lecz wobec przyjęcia jej przez sąd do akt, ma znaczenie wyjaśnienia stanowiącego poparcie stanowiska strony, z uwzględnieniem wiadomości specjalnych. (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 24 lipca 2014 r. w sprawie sygn.akt II CSK 569/13, publ.Legalis)

Wobec kwestionowania przez pozwanego treści złożonej opinii rzeczoznawców, rzeczą powoda było w sposób przewidziany procedurą cywilną zaoferować dowody zmierzające do wykazania rodzaju powstałych uszkodzeń pojazdu, kosztów ich usunięcia oraz tego, że powstały w wyniku przedmiotowej kolizji. Przypomnieć należy, iż środkami dowodowymi w obowiązującej procedurze są między innymi dowody z dokumentów, przesłuchania świadków, oględzin, opinii biegłych czy zeznań stron. Nie było żadnej przeszkody procesowej, aby powód jeżeli miał zamiar zbycia pojazdu nawet przed wszczęciem postępowania wnioskował o zabezpieczenie dowodu i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który wypowiedziałby się czy określone uszkodzenia mogły powstać w wyniku kolizji z dnia 2 kwietnia 2015r. i jaki byłby koszt ich usunięcia. Dla dokonania wymienionych ustaleń oczywistym jest, że zachodziła potrzeba dokonania oględzin pojazdu. Bez przeprowadzenia oględzin, biegły nie mógłby w opinii wypowiedzieć się w zakresie wiadomości specjalnych, które są objęte zakresem tezy dowodowej. Musiałby dokonać hipotetycznych ustaleń, że jakieś elementy zostały uszkodzone. Bez przeprowadzenia oględzin biegły nie miał by także możliwości oceny czy uszkodzone elementy podlegają naprawie czy wymianie. Gdyby zaś biegły poczynił wymienione hipotetyczne ustalenia, powyższe skutkowałoby koniecznością odrzucenia opinii jako wykraczającej poza zakres wiadomości specjalnych.

Rolą biegłego w postępowaniu sądowym nie jest dokonywanie ustaleń, a służenie sądowi wiedzą specjalną, jeżeli taka jest potrzeba (art. 278 § 1 kpc). Zatem nie można obarczać biegłego ciężarem wskazania szkody, do czego zobowiązana jest strona postępowania. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - I Wydział Cywilny z dnia 10 września 2014 r. w sprawie sygn.akt I ACa 383/14, publ.Legalis) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie sygn. akt I ACa 704/13, publ. Legalis, gdzie wskazano, iż opinia biegłego nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy. Rolą biegłego nie jest dokonywanie samodzielnych ustaleń faktycznych istotnych dla zastosowania określonej normy prawnej. To strony winny wykazywać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Zadaniem biegłego jest jedynie naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych, przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego mu materiału sprawy.

Oczywistym jest, iż niektóre okoliczności wymagają zasięgnięcia opinii biegłych, jednakże taka opinia może dotyczyć jedynie kwestii wymagających wiedzy specjalnej. Nie można w procesie za pomocą opinii biegłego konstruować okoliczności faktycznych, które są źródłem przypisania odpowiedzialności pozwanemu. Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela argumentację zawartą w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 marca 2015 r. w sprawie sygn.akt VI ACa 598/14(publ.Legalis), wskazującą iż w braku materiału źródłowego nie można oczekiwać, że sąd dopuści dowód z opinii biegłego, gdyż biegły sam musiałby dokonywać ustaleń faktycznych, wobec czego jego opinia nie byłaby w żaden sposób miarodajna.

Dlatego sąd w sprawie niniejszej przyjął, iż prywatna opinia złożona przez powoda jest jedynie wyjaśnieniem stanowiska procesowego powoda z uwzględnieniem wiadomości specjalnych. Skoro jest ona stanowiskiem procesowym nie pochodzącym od biegłego sądowego nie może być przedmiotem oceny. Nie może być także źródłem ustaleń co do rodzaju i zakresu powstałych uszkodzeń pojazdu. Podobnie, gdy chodzi o załączoną dokumentację fotograficzną, jest ona bezwartościowa dowodowo z przyczyn o których była mowa wyżej. (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - I Wydział Cywilny z dnia 12 lutego 2014 r. w sprawie sygn. akt I ACa 462/13)

Zgromadzony materiał dowodowy w sprawie zaferowany przez strony, pozwolił jedynie na ustalenie przebiegu kolizji drogowej. Przeprowadzone dowody, z zeznań świadków i przesłuchania powoda, nie mogły prowadzić do ustalenia jakie uszkodzenia powstały w pojeździe. Wymienione osoby mogły podać jedynie jakie uszkodzenia zaobserwowały po kolizji. Nie można za pomocą osobowych źródeł dowodowych czynić ustaleń co do istnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem komunikacyjnym a widocznymi uszkodzeniami pojazdu. Tego rodzaju kompetencje ma jedynie biegły określonej specjalności, który wszakże aby mógł się wypowiedzieć winien mieć możliwość oględzin pojazdu. Brak możliwości przeprowadzenia oględzin, skutkuje brakiem możliwości przeprowadzenia takiego dowodu. Ustalenie czy dane uszkodzenie elementu pojazdu powstało w warunkach określonej kolizji drogowej jest możliwe jedynie po zbadaniu danego elementu przez biegłego.

Dlatego też, sąd po dokonaniu ustalenia iż pojazd został zbity, oddalił dalsze wnioski dowodowe jako bezprzedmiotowe, mając na uwadze poczynione ustalenie.

Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Podkreślić należy, że powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Obecnie, przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189), rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76).

Mając zatem na względzie rządzącą procesem cywilnym zasadę kontrydiktoryjności postępowania i nie znajdując podstaw do przeprowadzenia dowodów z urzędu (art. 232 k.p.c.) sąd uznał sprawę za dojrzałą do rozstrzygnięcia.

O kosztach zastępstwa procesowego w przedmiotowej sprawie, sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty procesu złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, ustalone na podstawie § 6pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349)tj. z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 490)

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014, poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. nakazano pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 388,66zł tytułem należnych nieuiszczonych kosztów.